

Elfogadjuk-e a be nem tervezett jót? Tesszük-e a be nem tervezett jót?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Máté szerinti evangélium 12. fejezetének a 9.-től a 14. verséig a következőképpen:

„Onnan eltávozva bement a zsinagógájukba, ahol volt egy sorvadttal kezű ember. Azért, hogy vádat emeljenek ellene, megkérdezték Jézustól: Szabad-e szombaton gyógyítani? Ő pedig ezt mondta nekik: Ki az üköltek, akinek ha egyetlen juhja van, és az verembe esik szombaton, nem ragadja meg, és nem húzza ki? Mennyivel többet ér az ember a juhnál! Szabad tehát jót tenni szombaton. Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Ő kinyújtotta, és az újra olyan egészséges lett, mint a másik. A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele.”

Urunk, mi olyan sokszor gyilkos indulatokat forralunk magunkban, amikor nem úgy mennek a dolgok, ahogyan azt mi elképzeltük. És olyan sokszor nem vesszük észre a Te csodáidat, amelyek a mi terveinknél sokkalta, de sokkalta jobb világokat tárnak fel előttünk. Nyisd meg a szívünket a Te Teljességedre ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Egy elbizonytalanodó világban élünk. Emiatt el is várják tőlünk a terveket. De mi magunk is nagyon szeretjük a biztos terveket – mert biztonságot adnak nekünk. El fogom kezdeni. El fogom végezni. Meg fogom szerezni... Az egyik barátom tudományosan megfogalmazott feleségszerző körútra indult. Ezt mondta: „Elmegyek olyan helyekre, ahová a velem azonos értékrendű lányok járnak. Jól körülnézek. És kiválasztom a feleségemet.” Így is tett. Így is lett... Néhány hónapig nagyon szépen együtt voltak. Aztán a leánynak elkezdett a dologban valami nagyon nem tetszeni. Valahogyan mindig az lett a szerepe a barátom világában, hogy oda illeszkedjen be, ahová a barátom őt eredetileg elképzelte. Ha nagyobb? Nem baj. Hajoljon le! Ha kisebb? Nem baj. Ugráljon! Ha szélesebb? Ez is gond? Fogyjon le! És így tovább... A leány nem akart a barátom tervgazdaságának egy kipipált szelete lenni. Szakitott. A barátom nem értette. Hát minden olyan jól passzolt! Az értékrend már eleve, egy kis munka után pedig már a többi is... Vajon ilyen az, amikor nekünk jó? **Ez az – ami nekünk jó? Az, amikor minden passzol? Nekünk passzol? Ready-made? Amikor minden úgy van, ahogyan azt mi saját magunk szépen elrendeztük saját magunk körül? És ha ebbe a mi rendünkbe nem fér bele a Mindenség, a Teljesség, a csoda? És ha csak a terveink felborításával lehetünk megajándékozottak? Megváltottak... – Akkor Jézus maradjon inkább a sírjában, és még véletlenül se kászálódjon ki onnan? Harmadnapra??? Ugyan már! Soha!!!**

Olvastuk az ószövetségi ígében, hogy Isten „irgalmas, kegyelmes, türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy” (2Móz 34,6b). Olvastuk azt is, hogy szövetséget kötött velünk, emberekkel, és hogy olyan csodákat tesz az egész nép előtt, amelyek nem történtek sehol a földön, egyetlen nép között sem (2Móz 34,10). Megjelent Isten egyszülött Fia, Jézus – a zsinagógában. Ennyit mondott: Nyújtsd ki a kezedet! – *Álljunk meg itt egy szóra, és gondoljuk át, hogy milyen jobb keze volt a korábban feltételezhetően kőműves mesternek. A régebbi fordítások a „béna” szót használták a keze leírására. Már ez is eleget mondana. De az új fordítás „sorvadttal” jelzője sokkal inkább visszaadja az eredeti görög fogalmazás „elszáradt, összeaszott” jelentését. Egy ilyen, hosszú évek óta atrofizált kéz kinyújtása nem meglévő, de nem mozgó izmok mozgásba hozását jelenti, hanem egy ép jobb kéz teremtését a hiányzó, az eltűnt jobb kéz helyett.*

A 100%-ig emberré lett Jézus 100%-ban Isten is maradt. **Jézus szava teremtő szó. Jézus szólt: Nyújtsd ki a kezedet! – Az ember pedig kinyújtotta a kezét. Óriási csoda történt az egész nép szeme láttára. Mi lett erre a válasz? Leborultak, és dicsőítették Istent? Neem.... „A farizeusok pedig kimentek és elhatározták, hogy végeznek vele” (Mt 12,14) – mármint Jézussal.**

Isten nem „írta le” a sorvadtkézű embert. Nem tette bé-listára. Isten egyikünket sem tart selejtnek. Isten számára – személyválogatás nélkül – bármelyikünk *az* az egyetlen bárány, amelyik beleesett a verembe, és amelyet *sürgősen* ki kell onnan húzni, hogy éhen és szomjan ne pusztuljon. Ahogyan a liturgiánk is mondta: „Isten megkönyörült rajtunk, és szeretete abban nyilvánult meg, hogy egyszülött Fiát elküldte a világba, hogy *éljünk* általa.” Istennek nem az a véleménye, mint Nietzschének, aki ezt írta az orvosoknak: „A beteg a társadalom élősdije. Egy bizonyos állapotban már tisztességtelen élnie.” Ilyen gondolatok alapján indult el a náci Németországban a kb. kétszázezer fogyatékos megsemmisítő eutanáziaprogram. – Isten a megrepedt nádszálát nem törí el – a füstölő mécsest nem oltja ki (Mt 12,20).

Az Istennel való találkozás – ünnep. Különleges nap, különleges pillanat az életünkben. A „szenteld meg az ünnepnapot” parancsa elsősorban nem az, hogy „tessék eljárni templomba vasárnap” (*ami persze nem azt jelenti, hogy ne örülnék nagyon annak, hogy itt vagytok* :). A szenteld meg az ünnepnapot legfontosabb parancsa az, hogy engedjük kikökkenni a lelkünket a megszokott, betervezett viselkedésmódjából akkor, amikor Isten közelébe kerülünk.

Mikor kerülünk Isten közelébe? Csak a templomban? Messze nem! Imádság közben is. Tulajdonképpen – életünk minden pillanatában. Azaz az ünnepnap parancsolata arra figyelmeztet bennünket, hogy éljünk úgy, hogy életünk *bármely* pillanatában megtörténhet az, hogy „mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten” (Ady Endre: Az Úr érkezése).

Engedjük hatni az életünkben Isten teremtő erejét! Legyünk nyitottak a Vele való találkozásra – bármely pillanatban. Legyünk nyitottak arra, hogy Isten új irányt ad a mi életünknek. Ránk parancsol: Nyújtsd ki a kezedet! És akkor ki *kell* nyújtatunk a kezünket – még akkor is, ha korábban nem is volt kezünk... Mert lett. Mert kaptunk. Mert ha az Isten minket szolgálni küld, akkor megadja *mindazt* a hiányzó képességet nekünk, amely ahhoz kell, hogy szolgálni kezdjünk.

Az egyik barátom ezt kérdezte tőlem: Ugye, Péter, én nem vagyok lelkésznek való ember? – Miből gondolod? Kérdeztem vissza. – Hát... Nagyon sok okom van rá. Visszahúzódom vagyok. Nem szeretek az emberekkel beszélni. Félek kiállni beszédet tartani. Ez meg mind kell a lelkészséghez. – Hát akkor rossz hírem van a számodra. Nem tudlak sajnos megnyugtatni. – mondtam neki – Szerintem te nagyon is alkalmas vagy lelkésznek, mert a Lényeg ott van benned. A többi meg Isten a maga idején meg fogja teremteni benned. Tudod, volt olyan lelkészhallgató, aki úgy kezdte el a lelkészi tanulmányait, hogy meg sem tudott szólalni – annyira dadogott. Ma az egyik legjobb prédikátor.

Engedjük meg Istennek, hogy ünnepet varázsoljon a napunkból. Engedjük meg Istennek, hogy ünnepet varázsoljon az egész életünkben. Mert Isten olyan csodákat tesz az egész nép előtt, amelyek nem történtek sehol a földön, egyetlen nép között sem. Csak legyen erőnk hinni, és elfogadni.

Különösen nagy erővel kérdőjelezzük meg a terveinket és a szabályainkat akkor, ha jót tudnánk tenni valakivel – de a tervek ezt nem engednék. A farizeusok törvényei szerint a beteget még vigasztalni sem volt szabad szombaton. Egy farizeusnak a fájós fogát öblögető ecetet szombaton le kellett nyelnie, mert az evésnek számított és nem volt tilos – ha viszont kiköpte volna, akkor gyógyítás lett volna – ami ugye tilos.

Micsoda felszabadító szó Jézus szava: **Szabad jót tenni szombaton! Szabad – sőt kell is – jót tenni – máskor is. Mindenkor.** Az előző vasárnap idéztük Jézus szavait: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,35) Ha már megtapasztaltuk Isten közelségét, ha bekerültünk abba az ünnepbe, amit Isten ad nekünk a jelenlétével, az igéjével, az úrvacsorával – akkor vigyük ezt el másoknak is. Kedves Testvéreim! Hirdessétek az Úr halálát és feltámadását! Tegyetek bizonyosságot szeretetéről! Ti, akik megtapasztaltátok a bűnbocsánat örömét, építsétek a testvéri közösséget az emberek között megbocsátással és önfeláldozó szeretettel! Tapasztaljuk meg azt a csodát, hogy lehet így, leleményes, hitvalló szeretetben élni. Nem a saját erőnkben, hanem Urunk teremtő szavára: Nyújtsd ki a kezedet! Hát nyújtsuk ki – és kezdjük el vele segíteni másokat. Szabad jót tenni vasárnap – az istentiszteletről hazafelé. És szabad jót tenni majd holnap, hétfőn is. Ámen.